

De kleur in zijn schilderijen, de geheele stemming, het is „misère”, het is „le travail”. Zwaar, sober, grijs, een beetje zwaarmoedig, dit is de ondertoon van de meeste zijner werken, waaruit dan eens een lichter geel- of een grijsachtig wit iets naar voren komt. Ook zijn compositie geeft meestentijds een eigen cachet aan zijn werk.

Hoog gezien, van bovenaf zijn de trekpaarden op „En Beauce,” vol actie en spanning de omnibuspaarden „Trois percherons” en ook in een dier groote schilderijen zien wij weer die forsche paarden, uit den tijd dat de auto's en motorbussen nog niet zoo populair waren, en de Parijsche omnibussen, met een drietal stoere beesten ervoor, nog de heuvels van Mont-Martre opgetrokken werden.

Naast die paarden is het vooral de zee die Pierre Marie Lacroix boeit, maar ook dan weer de woelige ruige zee „Tempête,” bij Trouville. Soms is het de kust bij Havre of de „Cap de la Hève”, die iets minder woest en zwaar zijn, en waaruit een mildere toon ons tegenblijkt, maar zonnig zijn ze geen van beiden. Ook deze hebben dien zwaren en zwaarmoedigen toon, die ook zijn paardenschilderijen kenmerken, en die voornog typeerend voor Lacroix is.

Laat ons hem dan ook maar accepteren zooals hij is, in zijn kracht en zijn sentimentaliteit, in zijn diepere kleur, in zijn fijnere harmonie.

Mogelijk wijzigt zich ook nog Lacroix's opvatting en zien wij hem nog wel eens over zijn „misère” heenkomen. R. W. P. JR.

MUURSCILDERINGEN VAN JAN GRÉGOIRE IN HET ST. WILLEBRORDUS-PATRONAAT, WILLEBRORDUSSTRAAT, AMSTERDAM.

Jan Grégoire, die destijds in het gebouw van den Amsterdamschen Gem. Geneeskundigen Dienst aan de Achtergracht, een der wachtzalen van muurschilderingen voorzag, kreeg thans gelegenheid in de tooneelzaal van bovengenoemd patronaat wederom als muurschilder op te treden. Het ontwerp van één der drie, hier aangebrachte schilderijen, hing reeds op de enkele maanden geleden in het Stedelijk Museum gehouden tentoonstelling van dezen schilder, een tentoonstelling naar aanleiding waarvan ik me in deze kroniek nogmaals over Grégoire's werk heb uitgesproken. Ik wil thans niet in herhalingen vervallen, wat ik zou moeten doen als ik op deze nieuwe muurschilderingen uitvoerig inging; zij openen mij n.l. geen nieuwe perspectieven.

Dat het geheel, deze patronaatszaal-decoratie, een zeer hybridischen indruk maakt, is niet in de eerste plaats aan Grégoire te wijten. Dergelijke zalen, met hun banaal-provinciaalsch tooneeltje, hun dito buffet, banken, enz. „versierd”, bovendien met enkele conventioneele symbolen en spreu-